

nødne Formue, men kun henlede Opmærksomheden paa, at vilde man have en større Sikkerhed, kunde man komme det noget nærmere paa den nævnte Maade, uden at jeg dog vil anbefale denne Udvej.

§ 52 indeholder Bestemmelserne om Forsikringsraadets Formands Lønning. Jeg kan godt forstaa, at denne Lønnings Højde falder noget for Brystet, men kan det ikke være en formildende Omstændighed, at det ikke bliver Statskassen men Forsikrings-selskaberne selv, der udrede den? Det forekommer mig at maatte være det, og jeg kan sige, at der fra Forsikrings-selskabernes Side ikke er Spor af Tvivl om, at man hellere vil udrede, om det skal være mere, end der er forlangt, naar man derved sikrer sig ved en tilstrækkelig Lønning at faa en Formand, som fuldt ud magter sin Opgave. Det skal være en fremragende matematisk Forsikringstekniker, man skal have til denne Post. Saadanne Folk ere nu til Dags meget dyre; paa Grund af den store Efterspørgsel kunne de ved privat Virksomhed opnaa meget mere end den Gage, der bødes i det oprindelige Forslag, saa jeg tror, at det vil være klogt, hvis man vil have en absolut 1ste Klasses Mand til denne Post, hvad der vil være af stor Vigtighed, at man sætter en passende Lønning. Det bliver, som sagt, Forsikringsselskaberne, der faa Smer-ten, og vil man sikre sig dette end yderligere, kan man gøre det, jeg tror ikke, at nogen skal have noget derimod at indvende.

Det ærede Medlem for Valby (Oscar Hansen) omtalte Bestemmelserne med Hensyn til Raadet og Nævnet. Jeg er i det hele enig med ham i disse Udtalelser, ogsaa jeg tror, at dette kunde trænge til noget nærmere Overvejelse, men det kan man komme tilbage til i Udvalget. Den skandinaviske Appellautoritet eller Erklæringsinstans, som man vil indføre, er jeg ikke saa begejstret for, jeg tror oprigtig talt, at det er noget, man helst maatte lade være indenlandsk. Naar denne Bestemmelse er kommen ind, skyldes det vel den Omstændighed, at man overhovedet havde sat danske, norske og svenske Forsikringsmænd sammen for at overveje disse Love. Noget skandinavisk maatte man da se at faa ud af det. Man kunde jo forudsætte, at Lovene ikke vilde blive meget ensartede, hvert Land vilde naturligvis lovgive efter sine Forhold, men man skulde jo have noget, der smagte af Skandinavisme, og saa satte man denne Instans ind, som skulde afgive Betænkning, og

som skulde være sammensat af Danske, Norske og Svenske. Vi maa dog hellere blive paa vor egen Grund. Der er saa overordentlig stor Forskel paa Livsforsikringsvirksomheden i de tre Lande, at svenske og norske Livsforsikringsmænd mange Gange kun ville have faa Betingelser for at kunne dømme i praktiske Forhold paa dette Omraade i Danmark, og det vil gaa Danske lige saa over for svenske og norske Forhold.

Man har været i Tvivl om, hvorvidt Statsanstalten ogsaa skulde bidrage med 2 pro mille til Omkostningerne ved Loven. Jeg kan dog ikke se andet, end at Statsanstalten ogsaa høster Fordel af denne Lov. Statsanstalten er, ligesom de private solide Selskaber, interesseret i, at Livsforsikrings-sagen her i Landet kommer i en god og solid Gænge. Det kan ingenlunde være Statsanstalten ligegyldigt, hvor megen Humbug der grasserer paa dette Omraade, ikke alene fordi Humbuggen vil berøve Statsanstalten, lige saa godt som andre Selskaber, en Del Forretning, men mest af alt paa Grund af den ideelle Opgave, som Statsanstalten har: at gaa i Spidsen for en sundt og rationelt drevne Livsforsikringsvirksomhed. Der er derfor god Grund til, at den skal bidrage til det Forsikringsraad, der først og fremmest skal sikre en saadan sund og rationel Udvikling af Sagen.

I § 56 er der givet en Bestemmelse om Undtagelse for de ganske smaa Selskaber og alle, der have været inde paa dette Omraade, have ogsaa ment, at det at drage disse Hundreder af smaa Begravelseskasser o. l. ind med, lader sig praktisk grumme daarligt gøre. Jeg indrømmer dette, men jeg er dog ikke ganske fornøjet med Paragraffen, som den lyder. Hvis det er et Selskab, som kun vil tegne det her angivne Maksimum af 250 Kr. eller 50 Kr. Renteydelse men vil drive dette som en stor Forretning over hele Landet, indser jeg oprigtig talt ikke, hvorfor dette Selskab skal være fritaget for at underkaste sig Forsikringsraadets Kontrol. Et Selskab, der byder saa smaa Forsikringssummer, henvender sig i højeste Grad til Smaafolk, som mindst af alle ere i Stand til at skelne, om et Selskab er solidt eller ikke. Det forekommer mig rigtigere at lægge Hovedvægten paa, hvorvidt et Selskab er fagligt eller territorielt snævert begrænset, end at lægge Vægten paa, om Summerne ere smaa eller store. I alt Fald kunde man indsætte foruden denne Bestemmelse om de smaa Summer, at